

SHELBY MAHURIN

ȘARPE
&
PORUMBEL

Traducere din limba engleză și note de

ADINA RAȚIU

CORINT BOOKS

PARTEA I

Un malheur ne vient jamais seul.

Un necaz nu vine niciodată singur.

— proverb franțuzesc

BELLEROSE

Lou

ORICE CORP NEÎNSUFLEȚIT ATINS DE MAGIE LASĂ O impresie de neșters. Majoritatea oamenilor remarcă mai întâi mirosul din nări – nu de putreziciune și hoit, ci un parfum grețos de dulce – și gustul înțepător din gură. Unii indivizi aparte simt și o vibrație în aer. O aură ce persistă pe pielea cadavrului. De parcă vraja e încă acolo, urmărește, pândește.

E vie.

Firește, nesăbuiții care făceau imprudența de a vorbi despre asemenea lucruri sfârșeau arși pe rug.

În ultimul an, în Belterra fuseseră găsite treisprezece cadavre – de două ori mai multe decât în toți anii dinainte. În ciuda eforturilor Bisericii de a ascunde împrejurările misterioase ale fiecărui deces, toți morții fuseseră îngropați în sicrie închise.

— Uite-l! a zis Coco, arătând spre bărbatul din colț.

Deși lumina lumânărilor îi ascundea jumătate din chip, nu aveai cum să nu recunoști mantia de brocart auriu și lanțul greu de la gât. Stătea țeapăn pe scaun, vizibil stingherit, în vreme ce o femeie mai mult dezbrăcată se lipise de burta lui rotofeie. Nu mi-am putut stăpâni un rânjet.

Doar *madame* Labelle ar fi în stare să lase un aristocrat ca Pierre Tremblay să aștepte în mijlocul unui bordel.

— Vino, a spus Coco, făcând semn spre masa din colțul îndepărtat. Trebuie să apară și Babette imediat.

— Ce dobitoc fudul se gătește cu *brocarturi* când e în doliu? am zis.

Coco a aruncat o privire spre Tremblay, peste umăr, și a pufnit ironic.

— Un dobitoc fudul cu mulți bani.

Fiica lui, Filippa, fusese al șaptelea cadavru descoperit.

După dispariția ei, în miez de noapte, toată aristocrația se cutremurase în momentul în care aceasta reapăruse – cu gâtul tăiat – pe malul râului L'Eau Mélancolique. Dar asta n-a fost cel mai grav. Se dusese vorba în tot regatul că fata ar fi avut părul alb, pielea zbârcită, ochii sticloși și degetele noduroase. La cei douăzeci și patru de ani ai ei, fusese transformată într-o babă. Nobilii de-alde Tremblay nu pricepeau de ce. Tânăra nu avusese dușmani, astfel că asemenea violență era inexplicabilă.

Dar, dacă despre Filippa nu se știa să fi avut dușmani, dobitocul fudul de taică-său strânsese destui, din cauză că făcea trafic de obiecte magice.

Moartea fiicei lui se voia un avertisment: nimeni nu profita de pe urma vrăjitoarelor fără să suporte consecințele.

— *Bonjour, messieurs!*

O curtezană cu părul de culoarea mierii a venit spre noi, fluturând din gene, în speranța că se va alege și ea cu ceva. M-a pufnit râsul, văzând ocheada nerușinată pe care i-a aruncat-o lui Coco. Deși deghizată în bărbat, Coco era izbitor de frumoasă. În ciuda cicatricelor care îi brăzdau pielea ciocolatie a mâinilor – pe care le acoperea cu mănuși – avea obrazul neted, iar ochii negri îi sticleau chiar și în semiîntuneric.

— Te-ar tenta să vii cu mine?

— Scuze, scumpo, am zis pe cel mai lingușitor ton al meu, mângâind mâna curtezanei așa cum văzusem că făceau unii bărbați. Nu suntem disponibili în dimineața asta. O așteptăm pe *mademoiselle* Babette.

Femeia s-a bosumflat câteva clipe, apoi i-a făcut aceeași invitație bărbatului de la masa vecină, care a acceptat numaidecât.

— Crezi că îl are la el? a întrebat Coco, măsurându-l pe Tremblay din creștetul capului său chel până în vârful pantofilor lustruiți, zăbovind ceva mai mult asupra degetelor fără podoabe. Poate că Babette ne-a mințit și e o capcană.

— Babette e mincinoasă, dar proastă nu e. N-o să ne trădeze înainte să-și primească plata.

Le priveam pe celelalte curtezane cu o fascinație morbidă. Cu taliile strânse în cingători și sânii plini revărsați din bluze, se învârteau cu suplețe printre clienți, prefăcându-se că nu sunt sufocate de corsete.

E drept că multe dintre ele nu purtau corset. Mai exact, nu purtau nimic.

— Ai dreptate, a zis Coco, scoțând o pungă de bani din haină și aruncând-o pe masă. O să ne vândă după aceea.

— Ah, *mon amour*, m-ai rănit.

Babette a apărut brusc lângă noi și, zâmbind cu gura până la urechi, mi-a tras un bobârnac peste borul pălăriei. Spre deosebire de colegile ei de breaslă, își ascundea mare parte a trupului sub mătase purpurie. Un strat gros de fard alb îi acoperea restul de piele – și cicatricele. Acestea îi desenau zigzaguri pe brațe și piept, asemănătoare cu ale lui Coco.

— Mai pune zece coroane de aur și *jur* că nici prin gând n-o să-mi treacă să vă trădez.

— Bună dimineața, Babette!

Chicotind, m-am proptit cu un picior de masă și m-am lăsat cu scaunul pe spate, în echilibru.

— E uluitor cum întotdeauna apari la câteva secunde după ce scoatem banii. Îi adulmecii? am întrebat și m-am întors spre Coco, văzând-o că se chinuie să rămână serioasă. Parcă le simte mirosul, zău așa!

— *Bonjour*, Louise!

Babette m-a sărutat pe obraz, apoi s-a aplecat spre Coco și a șoptit:

— Ești răpitoare, ca de obicei, Cosette.

Coco și-a dat ochii peste cap.

— Ai întârziat.

— Mă scuzați, a spus Babette, plecând capul, cu un zâmbet mios. Nu v-am recunoscut. Nu pricep de ce niște femei atât de frumoase vor să se deghizeze în bărbați.

— Femeile neînsoțite atrag atenția, știi foarte bine.

Am bătut darabana în masă cu nonșalanță exersată, silindu-mă să rânjesc.

— Oricare dintre noi poate fi vrăjitoare.

— Aiurea! a zis Babette, făcându-mi cu ochiul. Doar un tâmpit ar putea gândi că două fături încântătoare ca voi sunt niște creaturi abjecte și violente.

— Bineînțeles, am spus, dând din cap, și mi-am tras pălăria mai jos pe ochi.

Dacă cicatricile lui Coco și ale lui Babette le trădau adevărata identitate, Dames Blanches – Vrăjitoarele Albe – puteau circula după bunul plac, fără a fi recunoscute. Femeia cu piele arămie, care stătea călare pe Tremblay, putea fi una dintre ele. Sau curtezana cu părul ca mierea, care dispăruse puțin mai devreme, la etaj.

— Din păcate, pentru Biserică e mai important rugul decât interogatoriul. E periculos să fii femeie în vremuri ca astea.

— Nu și aici, a replicat Babette, desfăcând brațele și arcuindu-și buzele într-un zâmbet larg. Aici suntem protejate. Prețuite. Propunerea stăpânei mele e încă în picioare...

— Stăpâna ta ne-ar da foc cu mâna ei – și ție, și nouă – dacă ar ști adevărul.

Am întors privirea către Tremblay, a cărui bogăție bătătoare la ochi atrăsese alte două curtezane. Bărbatul le-a respins politicos, nepermițându-le să-i descheie pantalonii.

— Pe noi ne interesează el, am adăugat.

Coco a răsturnat punga de bani pe masă.

— Zece coroane de aur, cum ne-am înțeles.

Babette a pufnit și și-a ridicat nasul.

— Hm... Din ce țin eu minte, era vorba de douăzeci.

— Poftim? am exclamat, revenind cu un bufnet pe toate cele patru picioare ale scaunului.

Ceilalți clienți s-au uitat curioși la noi, dar nu le-am dat atenție.

— Zece e suma pentru care ne-am înțeles.

— Asta înainte să mă ofensați.

— Fir-ar să fie de treabă, Babette! a răbufnit Coco, înșfăcând monedele înainte să pună Babette mâna pe ele. Ai idee cât ne ia să strângem atâția bani?

— Nici măcar nu știm dacă inelul este, *într-adevăr*, la Tremblay, am spus, străduindu-mă să-mi păstrez calmul.

Babette a ridicat din umeri și a întins palma.

— Nu-i vina mea că voi preferați să buzunăriți oamenii pe stradă ca niște infractoare de rând. Ați câștiga de trei ori mai mulți bani într-o singură noapte aici, la Bellerose, dar prea țineți nasul pe sus.

Coco a tras aer în piept și a încleștat pumnii pe masă.

— Uite care-i treaba, îți cerem scuze dacă ți-am rănit sentimentele delicate, dar am căzut de acord să-ți plătim zece. Nu ne permitem...

— Aud cum îți zornăie monedele în buzunar, Cosette.

M-am uitat la Babette, uluită.

— *Ești* mai rău decât un ogar!

I-au sticlît ochii.

— Ei, haide, v-am invitat aici pe riscul meu, ca să trageți cu urechea la discuțiile stăpânei mele cu *monsieur* Tremblay, iar voi mă insultați ca pe o...

Exact în clipa aceea, o femeie înaltă, de vârstă mijlocie, a coborât grațios treptele. Rochia de culoarea smaraldului îi accentua părul roșu și silueta clepsidră. Tremblay a sărit în picioare la vederea ei, iar curtezanele din jur – inclusiv Babette – au întâmpinat-o cu plecăciuni adânci.

Ciudată priveliște, să vezi niște femei despuiate făcând plecăciuni.

Cu un zâmbet larg, *madame* Labelle l-a luat pe Tremblay de braț, l-a sărutat pe ambii obraji și i-a șoptit ceva. M-a cuprins panica în momentul în care și-a strecurat mâna pe sub brațul lui și l-a tras după ea, spre scări.

Babette ne privea cu coada ochiului.

— Hotărâți-vă repede, *mes amours*. Stăpâna mea e o femeie ocupată. Discuția cu *monsieur* Tremblay n-o să dureze mult.

I-am aruncat o privire furioasă, abia abținându-mă s-o apuc de gâtul subțire și s-o sugrum.

— Poți măcar să ne spui ce anume vrea să cumpere stăpâna ta? Sigur ți-a șoptit *ceva*. E vorba de inel? E la Tremblay?

Babette ne-a aruncat un rânjet satisfăcut.

— Probabil... pentru încă zece coroane.

Am schimbat o privire încrunțată cu Coco. Dacă Babette mai forța mult nota, avea să afle pe pielea ei cât de *abjecte* și *violente* eram.

BELLEROSE AVEA DOUĂSPREZECE saloane în care curtezanele își primeau vizitatorii, dar Babette nu ne-a condus în vreunul dintre

acestea. A deschis o ușă mascată din capătul coridorului și ne-a făcut semn să intrăm.

— Bun venit, *mes amours*, în camera secretă! Aici sunt ochii și urechile Bellerose-ului.

Am clipit de câteva ori, ca să mă obișnuiesc cu întunericul de pe noul hol îngust. Prin cele douăsprezece ferestre – mari, dreptunghiulare și înșirate la distanțe egale – pătrundea o lumină difuză. Uitându-mă mai bine însă, am băgat de seamă că nu erau ferestre, ci portrete.

Am atins cu degetul nasul celui mai apropiat: o femeie frumoasă, cu un zâmbet ispititor și corp voluptuos.

— Cine sunt?

— Curtezane renumite din trecut, a răspuns Babette, oprindu-se să admire femeia cu un surâs visător. Într-o zi, în locul ei, o să atârne portretul meu.

M-am aplecat încruntată să o examinez mai bine pe femeia în cauză. Imaginea părea cumva în oglindă și culorile șterse, de parcă acesta era spatele tabloului. După care... Ei, drăcie!

Două căpăcele de aur îi acopereau ochii.

— Pe aici iscodiți clienții? a întrebat Coco, șocată. Ce spectacol grotesc mai e și ăsta, Babette?

— Sst! a zis Babette, ducând repede un deget la buze. Ochii și urechile, ai uitat? *Urechile*. Aici se vorbește numai în șoaptă.

Nici nu voiam să-mi imaginez care era scopul acelei ciudățenii arhitecturale. În schimb, voiam să-mi imaginez baia lungă pe care urma să o fac imediat ce mă întorceam la teatru. Trebuia să mă spal. Să mă frec bine. Nu-mi rămânea decât să mă rog să nu-mi sară ochii din orbite.

Înainte de a apuca să-mi exprim dezgustul, am zărit două umbre cu coada ochiului. M-am răsucit și am dus mâna la cuțitul din cizmă, mai înainte ca umbrele să capete formă. Am încremenit la

vederea celor doi bărbați, foarte familiari și foarte nesuferiți, care se uitau chiondorâș la mine.

Andre și Grue.

I-am aruncat o căutătură furioasă lui Babette și mi-am încleștat mâna pe cuțit.

— Ce caută *ăștia* aici?

Auzindu-mi vocea, Andre s-a aplecat în față și a clipit de câteva ori în întuneric.

— Mi se pare mie sau e...?

Grue mi-a studiat fața, ignorând mustața și stăruind asupra sprâncenelor negre, a ochilor de peruze, a nasului pistruiat și a tenului bronzat. Gura i s-a strâmbat într-un rânjet diabolic. Dintele din față era ciobit. Și galben.

— Salutare, Lou Lou!

Nu i-am dat atenție, ci m-am întors, iritată, la Babette.

— Nu așa ne-a fost învoiala.

— Calmează-te, Louise! Muncesc și ei, a replicat ea, trântindu-se pe unul dintre scaunele de pe care se ridicaseră ei. Stăpâna mea i-a angajat pentru protecție.

— Protecție? a pufnit Coco disprețuitor, ducând mâna la cuțitul din buzunarul hainei.

Andre a rânjit larg, dezvelindu-și dinții.

— Mai nou, voaierismul se consideră protecție?

— În caz că ne supără vreun client, nu trebuie decât să batem aici de două ori și acești doi gentlemeni încântători intervin, a spus Babette, arătând leneș spre portretele din perete cu piciorul pe a cărui gleznă albă se vedeau o mulțime de cicatrice. Astea sunt uși, *mon amour*. Acces imediat.

Madame Labelle era idioată. Altfel nu se explica o asemenea... idioțenie.

Andre și Grue, doi dintre cei mai tâmpi hoți pe care mi-a fost dat să-i cunosc vreodată, intrau frecvent pe teritoriul nostru din

East End. Oriunde mergeam noi, hop și ei — de regulă, la doi pași în spate —, și oriunde mergeau *ei*, inevitabil apărea și poliția. Mătăhăloși, urâți și guralivi, nu aveau discreția și abilitățile necesare pentru a răzbi în East End. Nici inteligența.

Nici nu îndrăzneam să mă gândesc de ce erau în stare dacă li se permitea *acces imediat* la ceva. Mai ales când era vorba de sex și violență. Iar acestea erau, probabil, păcatele cele mai benigne care se petreceau între pereții bordelului, dacă judecam după tranzacția care avea loc chiar atunci.

— Nu-ți face griji, a spus Babette, parcă ghicindu-mi gândurile, și le-a aruncat celor doi un zâmbet fugitiv. Stăpâna îi omoară dacă divulgă vreo informație. Nu-i așa, *messieurs*?

Le-a dispărut imediat râșnetul de pe față. Abia atunci am remarcat că avea pete gălbui în jurul ochilor. Vânătași. Dar n-am lăsat cuțitul din mână.

— Și ce-i oprește să divulge stăpânei vreo informație?

— Ei bine...

Babette s-a ridicat de pe scaun și s-a apropiat de unul dintre portrete. A dus mâna la butonul auriu de lângă acesta.

— Depinde ce sunteți dispuse să le oferiți.

— Ce-ar fi să vă ofer eu *tuturor* un cuțit în...

— Ușurel, ușurel!

Văzându-mă că vin spre ea cu cuțitul, Babette a apăsat pe buton, iar căpăcelele aurii de la ochii curtezanei s-au deschis. În cămăruța de pândă au pătruns vocile înfundate a lui *madame* Labelle și a lui Tremblay.

— Gândește-te bine, *mon amour*, a șoptit Babette. Se poate ca prețiosul tău inel să fie chiar în camera alăturată. Vino să vezi cu ochii tăi.

S-a dat la o parte, fără să ia degetul de pe buton, făcându-mi loc în fața portretului.

Am tras o înjurătură printre dinți și m-am ridicat pe vârfuri, ca să mă uit prin ochii curtezanei din tablou.

Tremblay făcea potecă în covorul gros și înflorat din salon, plimbându-se în sus și-n jos. Părea mai palid decât de obicei – în camera aceea pastelată, unde soarele dimineții îmbrăca totul într-o lumină aurie, blândă – și pe frunte avea broboane de sudoare. Își umezea buzele agitat și se uita la *madame* Labelle, care îl privea de pe divanul de lângă ușă. Chiar și așezată, avea o grație regală în felul în care-și ținea gâtul drept și mâinile împreunate în poală.

— Liniștește-te, *monsieur* Tremblay! Te asigur că o să obțin fondurile necesare într-o săptămână. Cel mult două.

Tremblay a scuturat nemulțumit din cap.

— Durează prea mult.

— Dimpotrivă, durează chiar foarte puțin, ținând seama de prețul pe care îl ceri. Doar un rege își permite o asemenea sumă astronomică, iar el n-are ce face cu inelele magice.

Cu inima în gât, am întors capul și m-am uitat la Coco. Încrunțată, ea s-a apucat să mai caute niște coroane prin haină. Andre și Grue le-au vârat imediat în buzunar, cu rânjete satisfăcute.

Jurându-mi că o să-i jupoi de vii după ce pun mâna pe inel, mi-am reîndreptat atenția spre discuția din salon.

— Dar... dacă ți-aș spune că a mai apărut un cumpărător? a întrebat Tremblay.

— Ți-aș răspunde că ești un mincinos, *monsieur*. E cam greu să te lauzi cu mărfurile pe care le deții, după ceea ce a pățit fiica dumitale.

Tremblay s-a răsucit imediat spre ea.

— Nu pomeni de fiica mea!

Madame Labelle și-a netezit rochia, fără să-l bage în seamă.

— Chiar mă surprinde că încă te mai ocupi cu traficul de obiecte magice. Mai ai o fată, nu-i așa?

Vâzând nu primește răspuns, pe chipul ei a apărut un zâmbet meschin și crud. Triumfător.

— Vrăjitoarele sunt feroce. Dacă află că ai inelul, urgia care se va abate asupra familiei dumitale va fi... neplăcută.

Roșu la față, Tremblay a făcut un pas spre ea.

— Nu-mi place deloc ce insinuezi.

— Atunci, poate preferi să te ameninț, *monsieur*. Nu te pune cu mine, dacă ții la viața dumitale.

Stăpânindu-mi un pufnet, m-am uitat iar la Coco – se scutura de râs. Babette ne privea dușmănoasă. Lăsând la o parte inelul magic, conversația aia merita chiar patruzeci de coroane. Până și teatrul pălea în comparație cu melodrama la care asistam.

— Ia zi, a spus *madame* Labelle, pe un ton pisicos, mai ai alt cumpărător?

— *Putain*¹, a mormăit el, fixând-o cu o privire mânioasă, înaintea de a clătina în silă din cap. Nu, n-am alt cumpărător. De luni întregi mă chinuiesc să rup legăturile cu intermediarii și să lichidez stocul, dar inelul ăsta...

A înghițit în sec și furia din priviri i s-a stins.

— Mi-e frică și să vorbesc despre el, ca nu cumva să afle drăcoacele că e la mine.

— Ai greșit laudându-te că vinzi obiectele lor.

Tremblay tăcea. Privirea ochilor tulburați îi rămăsese undeva departe, uitându-se parcă la ceva ce numai el vedea. Am simțit un nod în gât. Nepăsătoare la suferința lui, *madame* Labelle a reluat fără milă:

— Dacă dădeai dovadă de mai multă prudență, poate că biata Filippa încă ar mai fi fost printre noi...

¹ Târfă (lb. fr.).

Tremblay a ridicat capul la auzul numelui fiicei sale și, în locul fricii, în ochi i-a sclipit acum o hotărâre aprigă.

— O să am grijă ca drăcoacele să plătească scump pentru fapta lor.

— Mare prostie.

— Poftim?

— Una dintre prioritățile mele, *monsieur*, e să știu ce învârt dușmanii mei, a răspuns ea și s-a ridicat grațios, făcându-l pe Tremblay să se dea un pas înapoi. Cum, în momentul de față, aceștia sunt și dușmanii dumitale, mă simt obligată să-ți dau un sfat: e periculos să te amesteci în treburile vrăjitoarelor. Uită de răzbunare. Uită tot ce știi despre lumea aceasta de umbre și de magie. Ești mult prea slab și neajutorat ca să te poți măsura cu aceste femei. Moartea este cel mai blând dintre chinurile la care te-ar putea supune — un dar oferit doar celor care îl câștigă. Credeam că ți-ai învățat lecția, după cele întâmplate Filippei.

Cu un rictus pe față, Tremblay și-a îndreptat spatele cât era de înalt. Chiar și așa, *madame* Labelle îl depășea cu câțiva centimetri.

— Ai întrecut m-măsura... a bolborosit el furios.

Madame Labelle nici n-a tresărit. În schimb, și-a trecut o mână peste corsajul rochiei, absolut impasibilă, și a scos un evantai dintre faldurile fustei. În mânerul acestuia se vedea un cuțit.

— Dacă am terminat cu politețurile, să trecem la lucruri mai serioase.

A desfăcut evantaiul dintr-o mișcare și a început să-l legene. Zărind vârful cuțitului, Tremblay a mai făcut un pas înapoi.

— Dacă vrei să te scap de inel, mi-l dai aici și acum — cu cinci mii de coroane mai puțin decât prețul pe care mi l-ai cerut.

Din gâtul bărbatului a ieșit un icnet ciudat.

— Ți-ai pierdut mințile...

— Dacă nu, a reluat ea, pe un ton mai tăios, o să pleci de aici cu ștreangul la gâtul fiicei dumitale. O cheamă Célie, dacă nu mă

înșel. La Dame des Sorcières¹ abia așteaptă să-i soarbă tinerețea, bujorii din obraji și strălucirea din păr. Nici n-o s-o recunoști după ce-și termină treaba cu ea. Va fi secătuită. Distrusă. Exact ca Filippa.

— Ești... ești... , a bâiguit Tremblay, cu ochii cât cepele, și o venă a început să i se zbată pe fruntea lac de sudoare. *Fille de pute*² Nu poți să-mi faci așa ceva! Nu poți...

— Hotărăște-te, *monsieur*, că n-am toată ziua la dispoziție. Prințul s-a întors de la Amandine și nu vreau să ratez sărbătorirea.

Tremblay a ridicat bărbia, îndărătnic.

— Nu-l am la mine.

Fir-ar să fie! Am simțit un junghi de dezamăgire. Coco a tras o înjurătură.

— Nu te cred, a spus *madame* Labelle, apropiindu-se de fereastră și aruncând o privire în stradă. Vai, *monsieur* Tremblay, cum e posibil ca un gentleman ca dumneata să-și lase fiica să aștepte în fața unui bordel? E o pradă atât de ușoară!

Lac de sudoare, Tremblay a început să se scotocească prin buzunare.

— Jur că nu-i la mine! Uite, uite!

M-am apropiat mai mult de ochii tabloului, în timp ce el își golea buzunarele: o batistă brodată, un ceas de buzunar din argint, un pumn de coroane de aramă. Dar nici urmă de inel.

— Te rog, lasă-mi fata în pace! N-are niciun amestec.

Avea o figură atât de jalnică, încât poate că mi-ar fi fost milă de el, dacă nu mi-ar fi stricat toate planurile. În situația de față însă, imaginea mâinilor lui tremurânde și a feței pământii îmi oferea o satisfacție răutăcioasă.

¹ Regina Vrăjitoarelor (lb. fr.).

² Lepădătură (vulgar, injurios) (lb. fr.).

Madame Labelle părea să-mi împărtășească sentimentul. A scos un oftat teatral, a luat mâna de pe pervazul ferestrei și – curioasă treabă – s-a uitat fix la portretul în spatele căruia mă aflam. M-am grăbit să mă dau înapoi și am căzut în fund, abia abținându-mă să înjur.

— Ce-i? a întrebat Coco, lăsându-se pe vine lângă mine.

Încruntată, Babette a luat degetul de pe buton.

— Sst! am zis, gesticulând frenetic și arătând spre salon. Cred că m-a văzut, am adăugat în șoaptă.

Coco a făcut ochii mari de spaimă.

Am încremenit cu toții la auzul vocii ei tot mai aproape, înăbușită, dar perceptibilă, prin peretele subțire.

— În acest caz, *monsieur*, fii amabil și spune-mi unde este.

Drăcia dracului! Am schimbat o privire șocată cu Coco. Deși nu îndrăzneam să mă apropii de portret, m-am lipit de perete, simțindu-mi respirația fierbinte pe față. *Răspunde-i*, l-am rugat în gând. *Spune-ne*.

Ca prin farmec, Tremblay s-a supus, răspunsul lui mânios gândilându-mi urechile ca o muzică plăcută.

— La loc sigur, acasă la mine, *salope ignorete*¹ ce ești. . .

— E tot ce voiam să știu, *monsieur*.

În momentul în care am auzit că se deschide ușa salonului, parcă o și vedeam pe *madame* Labelle zâmbind cu gura până la urechi. Și eu zâmbeam.

— Spre binele fetei dumitale, sper să nu minți. Trec pe la dumneata mâine, în zori, cu banii. Nu mă face să aștept.

¹ Târfa proastă (vulgar, injurios) (lb. fr.).

VÂNĂTORUL

Lou

— TE ASCULT.

În patiseria aglomerată, Bas a dus la gură o lingură de *chocolat chaud*, atent să nu verse vreo picătură pe eșarfa de mătase. Abia mă abțineam să nu-i arunc ciocolata mea în față. Pentru ca planul nostru să dea rezultate, aveam nevoie de Bas binedispus.

Nimeni nu reușea să păcălească un aristocrat mai bine ca el.

— Lucrurile stau în felul următor, am zis, îndreptând lingura spre el. Poți să iei orice dorești din seiful lui Tremblay, dar inelul e al nostru.

Bas s-a aplecat peste masă, uitându-se fix la buzele mele. A așteptat să-mi șterg mustața de ciocolată și a rânjit.

— A, da, inelul magic. Trebuie să recunosc, mă surprinde că te interesează un asemenea obiect. Parcă ziceai că ai renunțat la magie.

— Inelul ăsta e altceva.

Și-a îndreptat din nou privirile spre buzele mele.

— Mda, cum spui tu.

— Bas, am zis, pocnind din degete în fața lui. Te rog să te concentrezi. E o treabă importantă.

Odinioară, când de-abia venisem în Cesarine, Bas mi se păruse un bărbat atrăgător. Suficient de atrăgător cât să-l curtez. Cu siguranță

suficient de atrăgător, încât să-mi vină să-l sărut. Din partea opusă a mesei înghesuite, am aruncat o privire la linia maxilarului său acoperit de barbă. Încă se vedea o cicatrice micuță – acolo, chiar sub ureche, ascunsă sub favoriți – unde îl mușcasem într-una dintre nopțile noastre de pasiune.

Am oftat cu tristețe la acea amintire. Avea o piele chihlimbarie superbă. Și un funduleț tare ca piatra.

Bas a chicotit de parcă mi-ar fi citit gândurile.

— Gata, Louey, promit să mă concentrez, dacă faci și tu la fel.

Cu un rânjet larg, s-a lăsat pe spătarul scaunului, amestecând în ciocolată.

— Așadar, vrei să jefuiești un nobil și, bineînțeles, ai venit să ceri sfatul unui maestru.

Am pufnit în râs, dar m-am abținut de la comentarii. În calitate de verișor de gradul al treilea al unui baron, Bas se afla în poziția unică de a fi și deopotrivă de a *nu* fi din aristocrație. Averele rudei sale îi permitea să poarte cele mai elegante haine și să se prezinte la cele mai simandicoase petreceri, chiar dacă aristocrații nu se oboseau să-i rețină numele. O desconsiderare care-i convenea de minune, având în vedere că, de cele mai multe ori, mergea la petreceri tocmai pentru a-i ușura de lucruri prețioase.

— Înțeleaptă decizie, a continuat el, pentru că dobitocii ca Tremblay se înconjoară cu măsuri peste măsuri de protecție: porți, zăvoare, paznici și câini, iar astea sunt doar câteva. Probabil și-a mai luat vreo câteva în plus, după ce-a pățit fiică-sa. Vrăjitoarele au răpit-o în toiul nopții, nu-i așa? Trebuie să-și fi sporit paza.

Filippa devenise o adevărată pacoste pentru mine.

M-am uitat încrunțată în vitrina patiseriei. Erau etalate o mulțime de bunătați ispititoare: torturi glazurate, pâini de zahăr și minitarte cu ciocolată, pricomigdale și ștrudele cu fructe de toate culorile. Eclerele cu zmeură și o *tarte Tatin* cu mere desăvârșeau expoziția. Din

toată acea abundență de produse însă, singurele după care îmi lăsa gura apă erau rulourile cu scortîșoară și smântână dulce.

Ca la un semn, Coco s-a trântit pe scaunul liber de lângă noi și mi-a împins în față o farfurie cu rulouri.

— Poftim.

Îmi venea s-o pup.

— Ești un înger, am zis.

— Știu. Dar să nu mă rogi să-ți țin părul când o să vomîți, mai târziu. Și, să nu uit, îmi datorezi o coroană de argint.

— S-o crezi tu. Sunt și banii mei. . .

— Da, dar tu poți oricând să obții un rulou de la Pan. Coroana e comisionul meu.

Am aruncat o privire peste umăr, la bărbatul scund și dolofan din spatele tejghelei. Johannes Pan, maestru cofetar și idiot notoriu. Dar, cel mai important, prietenul apropiat și confidentul lui *mademoiselle* Lucinda Bretton.

Eu eram mademoiselle Lucinda Bretton. Cu perucă blondă.

Câteodată, n-aveam chef să port haine bărbățești – pe lângă asta, descoperisem că Pan avea o slăbiciune pentru reprezentantele sexului frumos. De cele mai multe ori, era suficient să flutur din gene. Alteori, trebuia să fiu puțin mai. . . inventivă. M-am uitat pe furiș la Bas. Nici nu-și închipuia la ce tratamente odioase o supunea pe *mademoiselle* Bretton de doi ani încoace.

Pan era foarte ușor impresionabil de lacrimile unei femei.

— Azi m-am costumat în bărbat, am zis și am mușcat jumătate de rulou, uitând de bunele maniere. Și, oricum, preferă blondele, am adăugat, înghițind dumaticatul, cu ochi umeziți.

Bas mă urmărea cu o privire fierbinte.

— Înseamnă că domnul are gusturi foarte proaste.

— *Pfui!* a exclamat Coco, dându-și ochii peste cap. Las-o moartă! Tânjitul cu dor nu te prinde.

— Nici pe tine nu te prinde costumul ăsta. . .

I-am lăsat să se ciondănească și mi-am văzut de ruloarele mele. Deși Coco adusese cât să sature cinci persoane, nu mă deranja să le mănânc eu pe toate. După trei însă, până și eu mă simțeam sătulă. Am împins farfuria deoparte.

— Timpul ne presează, Bas, am intervenit, tocmai când Coco părea că mai are puțin și sare la el, peste masă. Trebuie să punem mâna pe inel la noapte, altfel ne luăm adio de la el. Deci, ne ajuți sau nu?

Bas s-a încruntat, nemulțumit de tonul meu.

— Sincer să fiu, nu văd de ce faceți atât tam-tam. N-aveți nevoie de inelul invizibilității când știți că vă pot proteja eu.

Haida-de! Promisiuni deșarte. Poate tocmai de-asta nu-l mai iubeam.

Despre Bas puteai spune multe – că e șarmant, viclean, nemiilos –, dar nu că ar fi genul ocrotitor. În niciun caz. El era mult prea preocupat de chestiuni mai importante, ca de pildă să-și salveze pielea la primul semn de primejdie. Nu-i purtam pică din cauza asta. În fond, *era* bărbat și săruta îndeajuns de bine cât să mă facă să-i uit cusururile.

Coco i-a aruncat o privire dușmănoasă.

— Cum ți-am explicat – de mai multe ori –, nu ne oferă doar invizibilitate.

— Recunosc, *mon amie*, că n-am fost foarte atent la ce spuneai. A rânjit și i-a trimis o beza peste masă. Coco și-a încleștat pumnii.

— *Bordel!*¹ Pe cuvântul meu că într-o zi o să te...

Am intervenit înainte să se lase cu vărsare de sânge.

— Cel ce îl poartă devine imun la orice vrajă. Cam ca Balisar-dele Vânătorilor, am zis, uitându-mă la Bas. Îți dai seama că m-ar ajuta enorm.

¹ Bordel (de merdre) – vulgar, pentru emfază: la naiba! mama dracului! (lb. fr.).

Rânjetul i-a dispărut. A întins încet mâna spre eșarfa mea și a mângâiat locul în care aveam cicatricea. M-au trecut fiori pe șira spinării.

— Până acum, nu ți-a dat de urmă. Ești încă în siguranță.

— Deocamdată.

M-a privit lung, fără să ia mâna de la gâtul meu. Într-un final, a oftat.

— Ești dispusă să faci orice ca să obții inelul?

— Da.

— Chiar și... vrăji?

Am înghițit în sec, mi-am împletit degetele cu ale lui și am încuviințat din cap. El a așezat mâinile noastre împreunate pe masă.

— Bine, atunci. O să v-ajut.

A întors privirea spre fereastră. Oamenii începeau să se adune la parada prințului. Deși majoritatea râdeau și sporovăiau cu înflăcărare, se simțea neliniștea mocnind sub fațada aceasta de veselie – în zâmbetele crispate și în ochii care urmăreau atent tot ce se întâmpla în jur.

— Astă-seară e bal la palat, a spus Bas, pentru a sărbători întoarcerea prințului de la Amandine. Au fost invitați toți nobilii, inclusiv *monsieur* Tremblay.

— Excelent, a murmurat Coco.

Toți trei am tresărit în clipa când s-a stârnit rumoare în stradă, privirile căzându-ne imediat pe bărbații care își făcuseră apariția în mulțime. Îmbrăcați în uniforme regale, albastre, mășăluiau pe trei rânduri – *buf, buf, buf*, tropăind perfect sincronizat –, cu Balisardele de argint la piept. Îi flancau polițiștii care strigau și împingeau spectatorii spre trotuare.

Vânătorii.

Închinându-și viața prin jurământ Bisericii, ordinul Vânătorilor avea rolul de a proteja regatul Belterra de magie – respectiv, de Dames Blanches, temutele vrăjitoare care chinuiau mințile

meschine și intolerante din Belterra. Simțeam cum clocotește furia în mine la vederea Vânătorilor. De parcă *noi* eram intrusele. De parcă pământul ăsta nu fusese cândva *al nostru*.

Nu e treaba ta. M-am calmat și am ridicat sfidătoare bărbia. Vechea vrajbă dintre Biserică și vrăjitoare nu mă mai afecta – cel puțin, de când nu mai aveam de-a face cu lumea magiei.

— Ești expusă aici, Lou, a zis Coco, uitându-se la Vânătorii aliniați pe stradă, pentru a ține mulțimea la distanță de familia regală.

În curând, avea să înceapă parada.

— Mai bine ne întoarcem la teatru. O gloată ca asta e periculoasă. Sigur o să iasă scandal.

— Sunt deghizată, am bolborosit, chinuindu-mă să înghit restul de rulou din gură. N-o să mă recunoască nimeni.

— Andre și Grue te-au recunoscut imediat.

— Din cauză că mi-au auzit vocea. . .

— Eu nu merg nicăieri până când nu se termină parada.

Bas mi-a dat drumul la mână, s-a ridicat de la masă și și-a netezit vesta, cu un rânjet lacom.

— O gloată ca asta e o minunată cloacă de bani și intenționez să mă bălăcesc în ea. Mă scuzați.

Ne-a salutat ridicându-și pălăria și a plecat, strecurându-se printre mese. Coco a sărit în picioare.

— Ticălosul ăsta o să-și încalce cuvântul imediat ce iese de-aici. Nu m-ar mira să ne pârască poliției sau, mai rău, Vânătorilor. Nu știi de ce avem încredere în el.

Era un veșnic subiect de discordie faptul că îi dezvăluisem lui Bas adevărata mea identitate. Numele meu adevărat. Mai ales că se întâmplase după o noapte de băutură și sărutări. Ca să evit privirea lui Coco, am înfulecat și ultimul rulou și m-am străduit să nu regret decizia luată.

Regretele erau zadarnice. Nu-mi rămânea decât să am încredere în el. Eram legați irevocabil.

Coco a oftat, resemnată.

— Mă țin după el. Tu fugi de-aici. Ne vedem la teatru peste o oră, bine?

— S-a făcut.

AM DAT SĂ PLEC DIN PATISERIE la câteva minute după Coco și Bas. Deși afară se strânseseră câteva zeci de fete aproape isterice la gândul de a-l vedea pe prinț, ieșirea îmi era blocată de un bărbat.

Un colos de om, cu spatele lat și brațe voinice care abia încăpeau în mânecile paltonului din lână maro. Și el stătea cu fața spre stradă, dar nu părea să urmărească parada. Ținea umerii încordați și picioarele bine înfipite în pământ, de parcă se pregătea de bătaie.

Am tușit ușor și i-am tras un ghiont în spate. Nici n-a tresărit. L-am înghiontit din nou. S-a dat puțin la o parte, dar nu suficient cât să mă strecor.

Bun. Mi-am dat ochii peste cap și mi-am înfipt umărul în coastele lui, încercând să-mi fac loc printre corpul lui mătăhălos și tocul ușii. Aparent, atingerea *asta* a simțit-o, pentru că s-a întors brusc și mi-a tras un cot direct în nas.

— Rahat!

Cu mâinile la nas, am făcut câțiva pași înapoi și am căzut în fund, pentru a doua oară într-o singură dimineață. Mi-au dat lacrimile.

— Ce naiba ai? Ești nebun?

Bărbatul mi-a întins imediat mâna.

— Îți cer iertare, *monsieur!* Nu te-am văzut.

— Evident!

I-am refuzat mâna și m-am ridicat singură. După ce mi-am scuturat pantalonii, am mai încercat o dată să trec pe lângă el, dar s-a pus iar în calea mea. În momentul acela, i s-a desfăcut paltonul jerpelit, scoțând la iveală o bandulieră în care sticleau cuțite de toate formele și mărimile. Dar cel care mi-a băgat spaima în suflet

era prins în teacă, în dreptul inimii. Lucios și argintiu, era împodobit cu un safir mare, care scânteia amenințător pe plăsele.

Vânător.

M-am făcut mică. Drace!

Am tras aer în piept, încercând să mă liniștesc. Deghizată cum eram, nu reprezenta o amenințare pentru mine. Nu greșisem cu nimic. Miroseam a scortişoară, nu a magie. Pe lângă asta, nu există o camaraderie nerostită care îi unește pe toți bărbații? O înțelegere reciprocă a importanței lor colective?

— Ai pățit ceva, *monsieur*?

Curaj. Azi eram bărbat. Mă descurcam.

M-am silit să-mi ridic privirea.

În afara înălțimii lui incredibile, primele lucruri pe care le-am observat au fost nasturii de alamă de la palton — se asortau cu blondul-arămiu al părului său, care strălucea ca un far în soare. Împreună cu nasul drept și gura cu buze pline, făceau din el un bărbat surprinzător de chipeș pentru un Vânător. *Enervant* de chipeș. Nu-mi puteam dezlipi ochii de la el. Genele dese îi încadrau ochii de culoarea mării.

Ochi ce mă priveau sincer șocați.

Rahat. Am dus repede mâna la mustața care mi se desprinsese în cădere.

Ei bine, a fost un gest vitejesc din partea mea. Bărbații sunt mândri, dar femeile știu că, în situații de criză, e mai bine să-ți iei tălpășița.

— N-am nimic.

Am lăsat iute capul în jos și am încercat să trec pe lângă el, căci abia așteptam să scap de acolo. Chiar dacă nu greșisem cu nimic, n-aveam chef să-mi forțez norocul. Uneori, te părăsește când ți-e lumea mai dragă.

— Ai grijă să nu mai lovești pe cineva, am zis.

Bărbatul nu s-a clintit.

— Ești femeie.

— Ai ghicit.

Am încercat iarăși să trec de el — de data asta, cu ceva mai multă forță decât era necesar —, dar m-a prins de cot.

— De ce ești îmbrăcată în haine bărbătești?

— Ai idee cum e să porți corset?

M-am întors cu fața la el și mi-am lipit mustața la loc cu toată demnitatea de care eram în stare.

— Dacă știai, nu-mi puneai asemenea întrebare. Pantalonii sunt mult mai lejeri.

Se holba la mine de parcă îmi crescuse un nas în frunte. I-am aruncat o privire furioasă. A scuturat ușor din cap, vrând parcă să-și limpezească mintea.

— Îți... îți cer scuze, *mademoiselle*.

Lumea se uita la noi de-acum. Mi-am smucit disperată brațul, căci începea să mă cuprindă panica.

— Dă-mi drumul...

M-a strâns și mai tare.

— Te-am jignit cumva?

Ajunsă la capătul răbdării, m-am smuls din strânsoare cu toată forța.

— Mi-ai rupt noada curului!

Probabil consternat de vulgaritatea mea, bărbatul mi-a dat drumul de parcă l-aș fi mușcat și mi-a aruncat o privire profund dezgustată.

— În viața mea n-am auzit o doamnă să vorbească așa.

Ah, Vânătorii ăștia erau niște sfinți! Mă credea, probabil, un diavol.

N-ar fi fost departe de adevăr.

I-am aruncat un zâmbet micos și m-am tras înapoi, fluturând din gene cum o văzusem pe Babette făcând. Descoperind că nu intenționează să mă oprească, mi-a mai venit inima la loc.

— N-ai întâlnit tu doamnele potrivite, Vânătorule.

— Să înțeleg că ești curtezană?

M-aș fi zbârlit la el, dacă nu cunoșteam câteva curtezanе absolut respectabile – printre care nu se număra neapărat și Babette. A naibii șantajistă!

— Din păcate, nu, am zis, oftând teatral, și inimile din Cesarine suspină din cauza asta.

A încleștat maxilarul.

— Cum te cheamă?

Uralele spectatorilor m-au scutit de un răspuns. În sfârșit, apăruse familia regală. Vânătorul a întors capul preț de o secundă, dar nici n-aveam nevoie de mai mult. M-am furișat în spatele unui grup de tinere înflăcărate – scandau numele prințului pe tonuri atât de ascuțite, încât doar câinii le-ar fi putut auzi – și am dispărut, înainte să își reîndrepte atenția către mine.

N-am ajuns prea departe totuși, căci mă înghionteau coate din toate părțile și curând mi-am dat seama că sunt prea mică – prea scundă și prea slabă – ca să înaintez prin mulțime. Cel puțin, nu fără să înțep pe cineva cu cuțitul. Am tras și eu câțiva ghionți și am căutat un loc mai ferit, în care să aștept sfârșitul procesiunii. Un loc în care să nu mă vadă nimeni.

Iată-l.

Dintr-un salt, m-am cocoțat pe pervazul ferestrei unei vechi clădiri de gresie și am urcat pe burlan până pe acoperiș. Acolo, m-am rezemat cu coatele de balustradă și am urmărit spectacolul de la picioarele mele. La fiecare ușă flutura steagul auriu cu blazonul casei regale, iar la fiecare colț vedeai tarabele vânzătorilor de mâncare. În ciuda aromelor apetisante de cartofi prăjiți, cârnați și croasanți cu brânză, orașul încă duhnea a pește. A pește și a fum. Am strâmbat din nas. Una dintre plăcerile de a trăi pe o peninsulă cenușie și mohorâtă.

Cesarine era întruchiparea cenușului. Case mizere și cenușii, ridicate claie peste grămadă, precum sardelele, și străzi pline de

gropi, care șerpuiau printre piețele murdare și cenușii și printre docurile chiar și mai murdare și cenușii. Iar toate acestea erau învăluite în fumul omniprezent care se înălța din hornuri.

După un timp, cenușii devenea sufocant. Apăsător. Monoton.

Dar erau lucruri mai rele decât monotonia. Și fumuri mai periculoase decât ale caselor.

Uralele au atins apogeul în momentul în care familia Lyon a trecut prin dreptul clădirii pe care mă aflu.

Regele Auguste făcea cu mâna din caleașca sa poleită, iar cărlionții aurii îi fluturau în vânt. Lângă el, ședea fiul lui, Beauregard. Nu semănau câtuși de puțin. În vreme ce primul avea tenul și ochii deschiși la culoare, al doilea moștenise pleoapele căzute, pielea cafenie și părul negru ale mamei sale. Zâmbetele lor însă erau aproape la fel de fermecătoare.

Prea fermecătoare, după părerea mea. Emanau aroganță prin toți porii.

Soția lui Auguste stătea în spatele lor, încruntată. Nu puteam s-o condamn. Și eu aș fi fost încruntată, dacă soțul meu ar fi avut mai multe amante decât degetele de la mâini și de la picioare – nu că m-aș fi gândit vreodată să mă mărit. Mai bine muream, decât să mă leg de cineva pe viață.

Nici n-am apucat să întorc capul – deja plictisită –, când s-a produs un freamăt în stradă. Ceva subtil, ca și când vântul și-ar fi schimbat brusc direcția. Un zumzet aproape imperceptibil a reverberat din caldarâm și toate sunetele mulțimii – toate mirosurile, gusturile și atingerile – s-au evaporat în eter. Lumea a încremenit. M-am tras înapoi de la marginea acoperișului și am simțit un fior pe șira spinării. Știam ce se petrece. Am recunoscut adierea ușoară pe piele, țiuitul bine-cunoscut din urechi.

Magia.

Atunci, au izbucnit țipetele.